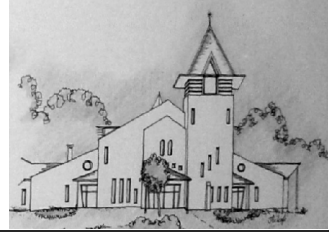

Hírlevél

A Budapest-Békásmegyeri Református
Egyházközség tagjainak

2014. február

Kedves Testvérek!

Vajon nem úgy vagyunk-e mi a megtéréssel és a bűnbánattal, mint nagyobb lányunk az orrfújással? Mikor tanítottuk egyedül orrot fújni, néhány jól sikerült próbálkozás után egyszer csak így szólt: „Apa, most úgy kifújom az orromat, hogy soha többet ne kelljen!”

De nem így vagyunk-e mi a bűneink megvallásával és a bűnbánattal? Nem olyan formán tekintünk-e a megtérésre, az Istenhez fordulásra, hogy egyszer megtettem és ettől kezdve nincs dolgom ezzel? Nem felejtkezünk-e el arról, hogy az ember szívének minden szándéka és gondolata szüntelenül csak gonosz (1Móz 6,5b)? Nem simulunk-e bele a mai kor felületos bűnszemlélésébe, ahelyett, hogy szembenéznénk vele: a szívünk egy bálványgyár (Kálvin)? Éppen ezért újra és újra vissza kell térnünk Istenhez, és bűnbánattal kell megalázkodnunk Őelőtte, ahogyan az orrunkat is még nagyon sokszor kell kifújnunk életünk hátralévő részében. Hetente, naponta, óránként, vagy „járvány” idején kétpercenként.

Figyeljünk jól arra, ahogyan a már hitre jutott Pál felkiált: „*Ó, én nyomorult ember! Ki szabadít meg engem e halálnak testéből? Hála az Istennek, a mi Urunk Jézus Krisztus!*” (Róm 7,24-25a).

Maga Pál apostol is átélte azt a valóságot, hogy bármennyire is törekszünk és igyekszünk Istennek kedves módon élni, mégis elbukunk. De nem szabad könnyedén átsiklanunk e felett! Érezzük át a súlyát Pál szavainak: nyomorult vagyok! Ne takarózzunk azzal, hogy hát én is ember vagyok, és minden ember hibázik. Pál vágyik a börtönből való szabadulásra. Te kívántad már Krisztus azonnali visszajövetelét, hogy végre letedd a halálnak testét? Fájt már annyira a bűnöd, hogy átélted Pál szabadulás utáni szenvedélyes felkiáltását?

Még nem tudjuk mennyi idő. Még nem tudjuk mennyi járvánnyal terhelt időszak. De Krisztus vissza fog jönni. Mikor pedig visszajön, megszabadít minket a vétkeinket szaporító testünkből – hála Istennek! Akkor nyomorult testünk helyett dicsőséges mennyei testet ölt ránk... Ugye kezd ujjongani a szívünk?

Csapkovics Bertalan presbiter

Őszi családi kirándulás (október 19.) Pirkáné Torma Zsuzsa hitoktató

„Az Úr megőríz téged minden bajtól, megőrzi életedet. Megőríz az Úr jártodban-keltesben, most és mindenkor.” (Zsoltárok 121,7-8)

Gyerek munkás csoportunk közös elhatározással úgy határozott, hogy a tavaszi sikeres családi vetélkedős alkalom után ősszel szervez egy lazább, kirándulással egybekötött családi együttlétet.

Nagyon sokat gondolkodtunk, hogy merre induljunk, mi legyen a kirándulásunk célja. Szerettük volna, hogy a kicsiny gyermekekkel érkezők is tudják végig gyalogolni velünk a távot, de ne legyen csupán a sarki boltig tartó séta sem. Ezért aztán rábíztuk magunkat a túrázásban jártas fiatalok tapasztalatára. Seida Zoli első ötletei között szerepelt a Kő-hegy elérése. Mindannyian elfogadtuk ötletét, még a meghívókon is a Kő-hegyi túrára invitáltuk a családokat.

Szombat reggelre azonban módosítottunk egy kicsit ezen a terven, és csupán messziről integettünk a Kő-hegynek! Ugyanis egy kicsit könnyebben elérhető „Nevesincs rétre” indultunk.

Elég sok meghívót átadtunk azoknak a családoknak, gyerekeknek, akivel csoportunk rendszeresen találkozik, de sajnos nem jöttek olyan sokan el, mint ahányan ígérték, illetve, mint amennyire mi számítottunk. Lehet, hogy ebben nagy része volt a hideg(ebb) időnek is. Bár napsütésre ébredhettünk, viszont a levegő elég hűvös volt!

Szintén egy kis szomorúsággal töltött el, hogy családi együttlétnek szántuk a napot, ennek ellenére sok gyereket küldtek a szülők egyedül. Jó lett volna azt a kis időt együtt eltöltenünk játékkal, beszélgetéssel, közös élmények szerzésével, Istennel közösségben.

Mindezek ellenére kis csapatunk vidáman indult neki a nagy ismeretlennek, hogy meghódítsuk közösen ama bizonyos rétet! Mint minden indulás, természetesen ez sem maradhatott Isten áldása nélkül, közös imádsággal kezdtünk.

Útközben kisebb-nagyobb csoportokban sikerült a terv: beszélgetések indultak egymás között. Bár igaz, hogy talán többen voltunk a gyülekezetből, mint „külsősök”, de talán egy kiránduláson történő beszélgetés mégis más ízű, mint a templompadban egymás mellett elhangzó egy-két mondat! Erre is, arra is nagy szükségünk van, hogy igazán, testvérként megismerhessük egymást!

Egy órányi séta után megérkeztünk a rétünkre. Valóban szép nagy és tágas volt. Egy-két ló legelészett, akik valószínű csodálkozva várták, hogy mit is akarunk tőlük. A gyerekeknek természetesen nagyon tetszett, hogy a természetben egészen közelről is láthatunk állatokat. Ugyanis útközben békésen legelésző kecskenyájba is belefutottunk. A réten pedig a lovak látványa engedte meg mindnyájunknak, hogy egy távoli vidéki helyre képzeljük magunkat, pedig csak pár méterrel hagytuk el a betonrengeteget.

Birtokba vettük a nagy tágas teret! Egy rövid bemelegítő futás után (ami persze korhatáros művelet), egy rövid csapatversenyt rendeztünk. Tényleg rövid volt, mert a hűvös idő miatt nem tudtunk olyan sokáig maradni, mint azt terveztük. A csapatok mégis nagyon jól teljesítettek! Például csodálatos fantáziával gyűjtöttek 3 perc alatt valami szépet, csúnyát, meglepőt, pirosat, mivel ez volt az egyik játékos feladat. A verseny után a gyerekek jutalmul megkergették Seida Zolit.

A játékok és a séta mellett nagyon jól esett a szabadban elhangzott ige: 121. zsoltár.

Mindezek után visszaindultunk a templomhoz, mivel ez idő alatt szorgos kezek finom ételt készítettek nekünk, fáradt vándoroknak.

Terített asztalokhoz érkeztünk meg, de az ebéd előtt Álmos rövid áhítatot tartott, és amíg az étellel kapcsolatos utolsó műveleteket végezték, énekeket tanultunk, és gitáros kísérettel énekeltük is azokat.

Azután jól laktunk! Kirándulás után egy tál paprikás krumpli felér a legelőkelőbb étterem legkiválóbb specialitásával is! A rengeteg süteményről nem is beszélve!

Ebéd után egy kötetlen társasjátékozásra marasztaltuk a jelenlévőket. Több asztalnál lehetett kipróbálni különféle társasjátékokat. Indult tehát a szellemi vetélkedő!

Délután 4 óra körül zártuk az együttlétünket. Akik eljöttek, egy egészen családias napot tölthettek velünk, egymással és természetesen az Úr Krisztussal is. Mert nem titkoljuk, hogy elsődleges célunk, hogy Őt ismertessük meg mindenkivel! A közösség, a barátság kialakulása már csak egy jutalom, amit szintén kizárólag Istennek köszönhetünk! Hála legyen az Úrnak érte! Ha Ő engedi, lesz folytatása is!

„Törekedjetez mindenki iránt a békességre és a szent életre, amely nélkül senki sem láthatja meg az Urat.” (Zsid. 12,14)

IX. LED Ifjúsági konferencia (november 2.)

Decsi Noémi

„Ezért aztán mindenkor imádkozunk értetek, hogy a mi Istenünk tegyen titeket méltóvá az elhívásra, és töltsön meg titeket teljesen a jóban való gyönyörködéssel és a hit minden erejével.” (2Thessz. 1,11)

Mekkora lehetőség rejlik abban, mikor száz fiatal, felekezettől függetlenül, összegyűlik az Úr nevében, hogy neki szenteljenek egy napot, amit dicsőítő énekkel, imákkal, róla való elmélkedéssel, és beszélgetéssel tölthet?! Az élmény leírhatatlan. Ott lenni, és bízni, hívni, várni. Belenézni a melletted ülő szemébe, és látni benne Krisztust.

Az idei 9. LED ifjúsági konferencia nagy lelki feltöltődést hozott számomra – és remélem még sokunk számára is.

Az első előadás témája ez volt: Mikor hív már el Isten?

„Hosszú”, az előadó – vidám, nyurga, eleven lelkipásztor és családapa – elmondta, hogy a Bibliában nem minden elhívás személyes, bár vannak különleges elhívások különleges szerepet betöltő embereknek, mint például Pál volt.

A probléma ott kezdődik, hogy mindig saját magunkon gondolkodunk, és tesszük fel a kérdést: „Mikor hív el Isten engem úgy, mint Ábrahámot?”

A Bibliában szerepel például Titusz és Timóteus, akiknek nincs nagy elhívása. Pál jelöli ki őket a feladatra, de ez nem azt jelenti, hogy ők kevésbé fontosak.

Az 1Kor. 2,9: „Amit szem nem látott és fül nem hallott és az ember szíve meg sem sejtett” az evangéliumról szól, hogy Isten Lelke által megismerhetjük Isten dolgait. Mert Ő belülről kifelé formál, és már az evangéliumban elhívott minket.

A Római levél 1,5 alapján Jézus elhívásában az elhívás és a megszentelődés összekapcsolódik. „Akik Istent szeretik, azoknak minden a javukra szolgál...” (Róm 8, 28), ha benne bízunk, ha az övéi vagyunk. Ezért semmi sem értelmetlen, ám ha harcolunk Isten ellen, akkor minden értelmetlenné válik.

Az úton tehát lépésről lépésre egyre nyilvánvalóbbá lesz Isten elhívása felénk.

„Sírjatok és örüljete” – azért, hogy megtanuljunk végre reagálni.

Salamon által mondja, hogy „mindennek meg van az ideje”, ezért szembe kell néznem magammal, hogy mire rendelt az Úr, és meg kell tanulnom

1. **alázattal sírni** – túlságosan a világ barátai vagyunk, paráznák=Istent megcsalók (Jak. 4,4), de az Úr az alázatosnak könyörül (4,6). Ezért „közeledjete az Úrhoz...”

2. **örülni** – „Örüljete az Úrban mindenkor! Ismét mondom: örüljete.”
(Fil. 4,4)

Mert az Úr ugyan megsebez, de be is kötöz.

A második (délutáni) előadás kérdése pedig ez volt: Mit tegyek, hogy készen álljak az elhívására?

Az első feladatunk, hogy mérjük fel a költségeket, hogy milyen áldozatot kíván tőlünk az önmegtágadás? Szükség van arra, hogy készek legyünk magunkat feladni, hogy

- „megszentelteként” (1Kor. 1,2)
- „méltón” (Ef. 4,1)
- „nekifeszülve” (Fil. 3,14)
- „mindenkor imádkozunk a hit minden erejével” (2Thessz. 1, 11)

Ha készek vagyunk az önmegtágadásra, akkor „mi is, akiket a bizonyágtevők akkora fellege vesz körül, tegyünk le minden ránk nehezédő terhet és a bennünket megkörnyékező bűnt...” (Zsid. 12,1-2) – hiszen Isten csak akkor tudja megmutatni az utat, ha minden terhet leteszünk és minden döntésben Krisztust keressük. A feladatom tehát, hogy lépésről lépésre keressem, és közben figyeljek Krisztusra.

A legutolsó feladat: éljünk örök életet! A „...Fiú önmagától semmit sem tehet, csak ha látja, hogy mit tesz az Atya; mert amit ő tesz, azt teszi a Fiú is, hozzá hasonló módon” (Ján. 5,19) megmutatja az Atya és a Fiú egységét, hogy forduljunk Őhöz. A „Lélek szerint éljete, és a test kívánságát ne teljesítete”(Gal. 5,16) és „Harcold meg a hit nemes harcát, ragadd meg az örök életet, amelyre elhívattál” (1Tim. 6,12) szerint figyeljük a Fiút lépésről lépésre.

Velencei ifihévtége (november 22-24.) *Baksai-Szabó Kristóf presbiter*

Az esős idő ellenére nagyon jól éreztük magunkat Velencén, az őszi ifihévtégén. Az iskolai félév közepén járva egyébként is ki voltunk éhezve a lelki felüdülésre és az egymással való közösségre. Összesen 23 kis- és nagyfissel vonatztunk le péntek este Velencére, a református gyülekezet Timóteus-házába. Velünk jött Nyíri Gábor és felesége Szabina is, mivel Gabót kértük meg az esti áhítatra – amely bár elég hosszúra sikeredett, de cserébe

nagyon tartalmas is volt, sokat tanulhattunk a kevésbé ismert Fülöp apostol életéből.

A hétvége fő témája a megbocsátás volt, szombat délelőtt Istennek Jézus Krisztus helyettünk vállalt áldozatáért adott megbocsátásáról beszélt közöttünk Kocsis Márti, melyet kiscsoportos beszélgetés követett. Ebéd után egy nagy sétát tettünk a szemerkélő esőben a tóparton. Bár korábban néhányan kacérkodtak a tóban fürdés gondolatával, ám a mostoha körülmények még a legbátrabbak kedvét is elvették ettől. Este vacsora után sokat énekeltünk, és közben Szabó Norbi személyes bizonyágtételét hallgattuk meg, hogyan vezette és tartotta meg őt Isten az utóbbi hónapokban, nagyon megerősítő volt ez is.

Vasárnap délelőtt Czakó Zoli folytatta a megbocsátás témáját most már ember-ember közötti viszonylatban, amely azonban Isten megbocsátásán alapszik. Ezután is 4-5 fős kis csoportokban tértünk személyesebb vizekre, ahol alkalma nyílt mindenkinek őszintén beszélni a megbocsátás nehézségeiről, de örömeiről is.

Vasárnapi ebédünket egy közeli étteremben költöttük el, azután gyors takarítást követően vonatra is szálltunk, hogy mindenki időben hazaérhessen, és átnézhesse még a hétfői leckéket... Hálát adunk Istennek, hogy ismét az Ő közelségében lehetünk együtt lelki testvéreként! A tavaszi ifihétvégénk helyszínéként ismét Velencére esett a választás, ahol remélhetőleg jobb idő kíséretében lehetünk újra együtt majd.

Ifiszilveszter (december 31.)

Berzai Péter

A szokásos szilveszteri kirándulásunkat idén is megtartottuk, igaz, 30-án. Létszámban kicsi, de összetartó csapatunkat pomázi ifjak egészítették ki. Malmos Attila vezetésével a Vaskapu-szorosban a római utat próbáltuk ki.

Szilveszter napját és éjszakáját, a már jól bejáratott helyszínéek egyikén, Doros Julcsiék otthonában töltöttük együtt. A délutánt társasjátékozással, közös játékokkal indították a nagyon lelkes, és nálam korábban odaérkező ifitagok és vendégeik. Estére folyamatos szállingózással a többi résztvevő is megérkezett.

A közös esti alkalmat Czakó Zoli tartotta a 2Péter 1,3-11 alapján. A téma az Istenben való bizalom, és az igerészen szereplő jellemvonások kiépítésének folyamata volt. Az ezt követő kiscsoportos beszélgetés kérdései pedig

számvetésre indítottak minket, hogyan állunk ezekkel a tulajdonságokkal az elmúlt évre visszatekintve.

Az áhítat után került megrendezésre a békásmegyeri „Csillag Születik”. A lelkes versenyzők bemutathatták produkcióikat. Láthattunk színdarabot, bűvészmutatványt, valamint hallgathattunk mesét és zenei produkciókat. Sajnos nem tudott mindenki bekerülni a programba, muszáj volt időkorlátot szabni. A versenyzőkkel – a nagy televíziós előd mintájára – rövid interjúkat is készített a rögtönzött műsorvezető, Kocsis Eszter.

A közös játék sem maradhatott el. Zimák Zsófi ismét szuper játékokkal készült, amelyek csapatszinten dolgoztatták meg rekeszizmainkat. Az egyik feladat például az volt, hogy idegen szavakra kellett definíciót írni, majd ki kellett találni, hogy melyik a helyes jelentés. Aztán az éjszaka további részében táncoltunk is. Ez alkalommal kicsit háttérbe szorult a népzene, de kedvelői a pop ritmusokra is feltalálták magukat.

A zenés blokkot fűszerezte Bacsí Jancsi zongoraművészünk által improvizált dalok sora. Hihetetlen tehetség! Summa summarum: jövőre találkozunk ugyanekkor. Ha Isten engedi és élünk.

Játszóköros nap (január 25.)

Doros Julcsi

Az idei első játszóköros alkalmunkat január végén tartottuk. A nap témája a teremtés volt, igyekeztünk mindent erre építeni.

Reggel kilenckor találkoztunk a templomnál. Ekkorra még csak egy-két gyerek érkezett meg, de szép lassan teljes létszámban összegyűltünk. Végül összesen hat gyerekek ültünk le énekelni. Az éneklés után Seida Zoli mesélte el nekünk, hogyan teremtette Isten a világot, mit teremtett az első négy napon. Jó volt újra rácsodálkozni arra, milyen csodálatos is Isten, hogy már az ember megteremtése előtt is mindent úgy rendezett a világban, hogy az nekünk a legjobb legyen. A tanítás után Isten teremtő munkájáról tanultunk meg egy éneket, és hozzá tartozó mutogatást is Ilu és Zsófi vezetésével. A mutogatást a gyerekek kifejezetten élvezték, de azért látszott, hogy a szövegre is figyelnek.

Mivel a tanítás elég hosszúra sikerült, úgy döntöttünk, hogy két részre szedjük, és az első négy nap eseményei után felkerekedtünk, és eltúráztunk a dombra a kereszthez. A sétát a gyerekek nagyon élvezték. Mivel elég hideg volt, így megcsodálhattuk a befagyott pocsolyákat, a földön a különböző

köveket és faágakat, és sajnos nem kis mennyiségű szemetet is. A domb tetején körbenéztünk, és gyönyörködtünk abban, amit Isten teremtett nekünk, és elénekeltük a tanult éneket.

A kirándulás után áthülve és megéhezve értünk a vissza a templomba. Szerencsére nem kellett sokat várnunk, és megérkezett a jó meleg raguleves, amelyet Gyuffy készített nekünk. Ritkán tapasztalt csendben fogyasztottuk el ebédünket, majd egy kis pihenés után újra leültünk, hogy meghallgassuk a teremtéstörténet végét. Mikor a végére értünk, megkérdeztük a gyerekeket, mire emlékeznek a teremtés napjaiból. Jó volt azt látni, hogy mennyire odafigyeltek, és vissza tudták mondani a hallottakat.

A nap fénypontja talán a barkácsolás volt, amikor elkészíthettük a saját pizzánkat, melyre a feltétet úgy raktuk, mintha mi is egy világot teremtenénk. Az ötlet Ilutól származott, a gyerekek pedig nagyon élvezték. Míg sülték a pizzák, egy akadályverseny vette kezdetét. A versenyen hét állomás volt, ami a teremtés hét napjához kapcsolódott. Így játszottunk fényvel és árnyékkal, csillagokat dobáltunk egymásnak (lufi formájában), vízből tobozokat halásztunk ki, felismertünk különböző állatokat, és végül a hetedik napon mi is megpihentünk, újra átismételtük a történetet, majd megettük a pizzákat. Ekkor már meg is érkeztek a szülők, a szerencséseeknek még pizza is jutott.

Ha visszagondolok erre a napra, úgy látom, hogy Isten nagyon megáldotta azt, hiszen nagyon békésen telt, a gyerekek is és mi is jól éreztük magunkat, tudtunk együtt figyelni Istenre, és kicsit többet megérteni abból, hogy ő milyen hatalmas és milyen jó Isten.

(Képünk egy korábbi kiránduláson készült)

Ha valaki azt mondta volna pár évvel ezelőtt, hogy egyszer ilyen címmel fogok hazairni a gyülekezetnek, egy szavát sem hittem volna. A feleséget még talán-talán, de a lelkész felesége... és az AUSZTRÁLIÁT?! „Én külföldre soha!” – mondogattam magamban lánykoromban. Ezzel szemben 15.550 kilométernyi távolságra mentem férjhez: szinte szósz szerinti pontossággal a Föld túloldalára...

Sokan kérdezik, milyen az életem Ausztráliában, várva az izgalmas választ a kengurukról és a rekkenő hőségről. Azonban a valóság meglepően hasonlít az otthoni hétköznaphoz. Geelong – ahova költöztem – Debrecenhez hasonló lélekszámú város. Itt is vannak forgalmi dugók, szép és gondozatlan kertek, itt is hordanak sálát télen az emberek és itt sincsenek kígyók és kenguruk az utcákon. Különbségek is akadnak persze: Geelong 1 órás autóútra van Melbourne-től, míg Debrecen 20-25 órás repülőútra; itt bal oldali –

jobb kormányos-közlekedési rend van, az emberek talán picit nyugodtabbak, lazábbak és a Mikulás szörfdeszkán vagy néha kenguru-szánon érkezik. Európai lévén az egyik legszembetűnőbb különbség – amit még mindig szoknom kell – az a nyári karácsony. December és január az év legmelegebb időszaka, így a karácsonyi (akad, hogy 40-47 fokos) melegben senkinek nincs kedve lakásban sütit begyújtani, inkább kerti grill ebédre gyűlnek össze az ausztrál családok karácsonyozni. Az ilyenfajta különbségek megszeretéséhez egy humoros bátorítást egyik idős gyülekezeti tagunktól, egy Ukrajnából fiatalon idevándorolt bácsitól kaptam: „100 év múlva megszokod, ne aggódj!”

Gyülekezetünkben nem csupán az ukrán bácsi és én találtunk otthont, számos más országbeli is betagoledott: Fülöp-szigetekbeli, Srí Lanka-i, iráni, horvát, szingapúri, kanadai, kínai, ír, afrikai, szerb, salvadori, új-zélandi. Vasárnaponként átlagosan 75-80 fő szokott részt venni az istentiszteleten, így nagyon személyes, családi a légkör. Annak ellenére, hogy aránylag kicsi a gyülekezet, nagy múltra tekint vissza, hiszen idén ünnepeljük az első – óriás sátorban tartott – istentisztelet 100. évfordulóját.

Gyülekezeti alkalmaink között sok a békásiakhoz hasonló (bibliaóra, gyermek istentisztelet, ifióra, imaóra, szeretetvendégség), azonban van pár izgalmas eltérés is: heti tornaóra 60-70 éven felüli hölgyeknek (amit aztán nagy sütizés követ), kéthetente férfiak reggelije, 10-15 család számára ételcsomag-szállító hálózat hetente, havonta pedig magányos, gyülekezeten kívül eső idősök számára szervezett program (kirándulás, koncert, előadás). Ennek keretében tavaly felkérést kaptam egy „magyarországi idegenvezetésre”, amit sok képvetítéssel és meséléssel, valamint egy kis gulyásleves kóstolóval igyekeztem élvezetessé varázsolni.

Belmissziónk fontos része a helyi közösség felé való nyitás, amire kiváló lehetőség a templom melletti adományboltunk. Sok vásárlót, nézelődőt így szolgáltattunk meg egy-egy ingyen tea, kávé mellett, akik azóta már a gyülekezethez tartoznak. Ebben a kis boltban heti rendszerességgel dolgozom önkéntesként, illetve vezetőhelyettesként.

A lelkész feleségként sok mindenben igyekszem segítségére lenni a gyülekezetnek: alkalmi otthoni látogatások, gyermek istentisztelet tartás, vezetőségben való részvétel, sütés-főzés, rendszeres templomtakarítás, néha istentiszteleti zongorakíséret, hangtechnika kezelés, igeszakasz felolvasás, stb.

A sokszínű belmisszió túl külmmisszióban is részt veszünk. Egy házaspárunk évtizedekig Afrikában szolgált, míg egy másik családunk Ausztráliába menekült muszlimok között hirdeti az evangéliumot. Rendszeresen támogatunk egy kazahsztáni helyi missziót, valamint egy Fülöp-szigetekbeli árva kislányt.

Búcsúzóul egy ausztrál jellegzetesség, a „Carols by candlelight” karácsonyi ünnep elmesélésével zárom a levelem. A meleg időjárásból adódóan kiváló lehetőség nyílik a karácsony szabadtéri ünneplésére, így országszerte ezrével szerveznek karácsonyi éneklős estéket közparkokban, tengerparton, templomkertekben, ahova bárki spontán csatlakozhat az utcáról. A mi gyülekezetünk is minden évben hívogatja a környékbelieket vagy épp csak

arra utazókat a kolbász-sütögetést követő közös éneklésre a templom melletti parkba. Tavaly duót énekeltünk a férjemmel, idén pedig szénával megrakott jászolt állítottunk fel. A résztvevők még egy kis gyertyát is kapnak – mi a biztonság kedvéért elemmel működő fajtát osztogattunk. Nagyon bensőségesen közösen énekelni és egy-egy szál gyertyával állni a tömegben a csillagos karácsonyi ég alatt...

Isten áldását kívánva nagy szeretettel köszöntöm a gyülekezetet!

Bemutkozunk

Gyermek- és ifjúsági csoportok

Gyülekezetünkben a vasárnap délelőtti gyermek-istentisztelet mellett sok olyan alkalom van, ahova a gyermekeket várjuk. Ezek többek között a rendszeres iskolai hitoktatás, a nyári napközis gyermekhét, a havonkénti játszókörös napok, ill. a nyári játszókörös hét. Szintén rendszeresnek mondható az adventi kézműveskedés, a gyermekkarácsony, az anyák napi köszöntés, a családi délután, és a játszókörös gyermekeknek szervezett bábelőadások.

A felsorolt alkalmakon ugyanazok a szolgálók foglalkoznak a gyermekekkel, akik a gyermek-istentiszteleteken, de bekapcsolódnak más testvérek is, az idősebbek közül csakúgy, mint az ifjúsági csoportok tagjai közül.

Gyermek-istentisztelet

A gyermek-istentiszteletek célja, hogy a gyermekek már egészen kicsi koruktól fogva ismerkedjenek Isten Igéjével, a Bibliával – nemcsak a családjukban, hanem gyülekezetünkben is. Ugyanilyen fontos az is, hogy a gyermekek az ő kis közösségeik révén kezdettől fogva beépüljenek a gyülekezetbe.

Minden vasárnap és ünnepnap három csoportban tartunk gyermek-istentiszteletet. Az óvodások alkalmát a gyülekezet alagsori helyiségében, az iskolásokét a karzat két oldalán nyíló kis termekben – az 1-4. osztályosokét a jobbra, a 4-6. osztályosokét a balra eső helyiségben.

Mindegyik csoport hároméves tanterv szerint halad, és minden foglalkozásnak az alapja Isten Igéje, melyet hittel képviselünk a gyermekek között. A gyermek-istentiszteletek része a felnőttekéhez hasonlóan az imádság, igehirdetés és éneklés, azonban ezek mellett esetenként játék, kézműves munka és rajzolás is helyet kap a foglalkozásokon. Minden csoportban a gyermekek életkori sajátosságaihoz idomul az Ige feldolgozásának módja.

A gyermekek között szolgálnak vasárnaponként: Elbéné Mester Magdi, Klein Gyöngyi, Németh Barnabás (ovisok); Kocsis Márta, Lak Gyula, Soóki-Tóth Noémi, Tripponné Molnár Andrea (alsósok); Berg Éva, Pirka Zsuzsa, Seida Zoli (felsősök).

Református Játszókör

A református játszókör a lakótelepen élő, gyülekezeti kötődéssel nem rendelkező gyerekek között folytatott játszótéri misszió. Színes programokkal – kirándulásokkal, kézműves foglalkozásokkal, múzeumlátogatásokkal, bábelőadásokkal – tesszük a gyerekek számára vonzóvá és tartalmassá az együttlétet. Ezáltal alkalmat teremtünk arra, hogy bibliai történeteken, énekeken keresztül a résztvevők megismerjék az élő Istent és hallják az evangéliumot. Szintén nagyon fontos célunk a környéken élő, családok, gyermekek integrálása a gyülekezetbe.

A játszókör vezetője Seida Zoltán, segítőtársai a szolgálatban pedig Ábrahám Ilona, Decsi Noémi, Kocsis Márta, Németh Barnabás, Zimák Zsófia.

Bábcsoport

Az evangélium továbbadására igen sok lehetőség kínálkozik. Mi, bábosok egy olyan műfajt választottunk, ami a legjobban illik a célközönségünkhöz, az óvodás és kisiskolás gyerekekhez, hiszen ők nagyon fogékonyak a mesére és a bábozásra. Évente 3-4 előadással színesítjük elsősorban a Játszókör programját. Azonban szolgáltunk már más gyülekezetben is, és örömmel fogadunk el meghívást ezután is. A bábdarabokat gyülekezetünk tagjai írják, az Úr Jézus megváltó örömhírét szem előtt tartva.

A bábelőadás után meg is beszéljük a gyerekekkel az előadott történetet, ami segít nekik összekapcsolni az előadott történetet a valósággal. A beszélgetés

során számunkra is kiderül, hogy sikerült-e átadni a mesén keresztül Isten hozzájuk szóló üzenetét.

A bábcsoport tagjai Czakó Zoltán, Decsi Noémi, Doros Júlia, Nagy Barbara, Szabó Norbert, és Valek Katalin.

Ifjúság

Gyülekezetünkben az ifjúság számára korosztály szerint két csoportban tartjuk a bibliaórákat, a középiskolások a kisifibe, míg az idősebbek a nagyifibe járnak. Péntekenként este 6-tól gyűlünk össze Isten igéjének tanulmányozására. Az alkalmakat együtt kezdjük közös énekléssel, imádsággal, majd a két csoport külön helyiségben folytatja a bibliaórát. A végén megint összegyűlünk, és szendvicsezünk, teázunk. Közben ismerkedésre és beszélgetésre, de a mozgásra vágyóknak pingpongozásra és csocsózásra is van lehetőségük. A pénteki alkalmakat 1-2 havonta filmklubbal színesítjük, és előfordul, hogy meghívott előadót kérünk föl alkalomtartásra. Év közben külső programokkal – kirándulás, mozizás, sportdélután, stb. – erősítjük az összetartozásunkat.

Tavasszal, nyár végén és ősszel ifjúsági hétvégét szoktunk szervezni, ahol általában egy nagyobb témát dolgozunk fel, így jobban el tudunk mélyedni benne, mint egy péntek esti bibliaórán. Nyaranta a gyülekezeti hét során együtt vagyunk a gyülekezet többi tagjával, hogy erősítsük a generációk közötti kapcsolatot, és épülhessünk egymás hite által.

A kisifit Kocsis Márta, Nagy Barbara és Radnói Attila vezetik, míg a nagyifit lelkipásztorunk mellett Baksai-Szabó Kristóf és Czakó Zoltán.

A takarításért felelős csapat a legrégebbi munkacsoport a gyülekezetben. Amióta a templom áll, szükség van a rend és a tisztaság fenntartására. Minden héten hétfő reggel 8-kor találkozunk, hogy elvégezzük a templom és kiszolgáló területei takarítását. Nincs ebben semmi különleges feladat, minden úgy történik, mint egy háztartásban. A heti rutinfeladatok mellett évente néhány alkalommal nagytakarítást is végzünk, amikor az ajtók, ablakok tisztítására kerül sor. Ezen kívül minden gyülekezeti alkalom után rendet kell tenni, de ilyenkor mindig maradnak néhányan az alkalmon résztvevő testvérek közül, akik segítenek az elpakolásban és takarításban.

A csoport tagjai alkotják a szeretetvendégségek elő- és utómunkálatainak magját is. Itt is mindig van alkalmi segítség a rendezvény nagyságához mérten.

Szolgálunk még az úrvacsorai előkészítésben, az úrvacsora alatti és utáni mosogatásban, elpakolásban. Ezen kívül a nyári táborok konyhai feladatainak ellátását is végezzük – asztalterítés, felszolgálás az étkezéseken, mosogatás, és takarítás a nap végén.

Istennek legyen hála, hogy aki beáll a szolgálatba, az hűségesen végzi ezt hosszú éveken át. Megemlíjtük még, hogy amíg a kertészcsapat nem alakult meg, a kerti feladatok nagy részét is mi végeztük.

Sok évig szolgált a csapatban Fogasné Pirike, Morberné Zsuzsika.

Ma is szolgáló tagjaink: Gergelyné Erzsike, Glückné Zsófia, Szabóné Jucus, Egyekiné Györgyi, Pókné Marika, Molnárné Marika.

Szeretetvendégség, úrvacsorai és nyári tábori alkalmakon Kiss Ildikó testvérünk is szolgál, és ha szükséges, a takarításban is segít.

Hála és köszönet Istennek, hogy eddig is mindig megkaptuk az erőt és időt a munkák elvégzéséhez. Kérjük Urunkat, hogy továbbra is adjon erőt, egészséget, jó testvéri közösséget mindehhez. Övé legyen a dicsőség mindenkor!

1969. 05. 18.-án születtem, húgommal és nővéremmel együtt nevelt fel édesanyám. Istenről sajnos egészen felnőttkoromig semmit sem hallottam, bár egész kicsi koromban a keresztlő alkalmával erre tettek fogadalmat szüleim, keresztszüleim. Így istentelenül éltem világi életemet, melyből nem hiányzott semmi.

Csak arra nem volt nyitott a szemem, hogy egyre több „stiklivel” egyre lejjebb csúsztam a világi erkölcs mércéjén is. Ez odáig fajult, hogy én is eljutottam a Jézus példázatában szereplő, tékozló fiúhoz hasonlóan a „disznók vályújáig”. (Lukács evangéliuma 15:11-24). Az én világi „mélyrepülésem” a börtönben ért véget. A kábítószer csempészésért kapott 3 év alatt, – bár nővérem adott a kezembe egy Bibliát – Isten hívó szavát mégsem értettem meg.

Szabadulásom után, visszailleszkedve a társadalomba, több évnek kellett eltelnie, hogy megértsem Isten szeretetét. Az akkori párom – aki később a feleségem lett – „véletlenül” betért az óbudai református templomba. Ő jelentkezett konfirmációs tanfolyamra, ahová én mindig „csak” elkísértem és a terem hátuljában ülve figyelgettem az elhangzó tanításokat. Itt kezdtem el megérteni Isten hívását. Az akkori hitem és tudásom ugyan vajmi kevéske volt Istenről, de akkoriban megértettem, hogy Isten végig mellettem volt életemben, sőt, születésem előtt is szeretett engem (engem, a kábítószer-csempészt!). Ez a felismerés térdre rogyasztott. A konfirmációs oktatás végén a lelkipásztor nekem szegezte a kérdést, hogy nem akarok-e mégis, én is konfirmálni. Akkor már akartam és meg is tettem.

Az azóta eltelt 13 évben még inkább megértettem, hogy Isten csakugyan mindvégig mellettem állt, és vigyázta lépteimet még a legnehezebb pillanatokban is. Még a börtönben is! Így tudta megállítani világi ámokfutásomat, így kényszerített oda önmagához...

2001-ben összeházasodtunk párommal, és még abban az évben megajándékozott Isten bennünket egy fiúgyermekkel. 2006 végén kapcsolódtunk be a békásmegyeri református gyülekezet életébe. Az eltelt idő alatt értettem meg mennyire fontos hogy Istent még inkább megismerjem, akaratát, parancsolatait keressem és igyekezzem azok szerint élni. Hisz az a

legfontosabb az életben, hogy Jézus Krisztus engesztelő kereszthalálát, a bűnbocsánatot hittel megragadjam.

Évek alatt tudatosult bennem, hogy nem élhetek többé a magam feje szerint. Isten kegyelmével, melyet felém gyakorolt, nem élhetek vissza, az Ő dicsőségére kell élnem. Hálát adok Istennek, hogy mellettem volt a nehézségeimben, nem hagyta, hogy elvessek, hanem megismertette velem Jézus Krisztus bűneimért való kereszttáldozatát, ami az üdvösségem egyedüli záloga.

Megérkeztem

Kissné Héczei Erzsébet

Mint toporzékoló gyermek
menekültem előled,
drága Jézus,
de karodba estem.
Éteri fényed átnyalábolt,
és rugdalózásom belesimult
felfoghatatlan szeretetedbe.
Nincs mitől menekülnöm:
Megérkeztem.
Naponta biztatom magam,
ha lassuló léptem üteme fárad:
jó helyem van
és majd lesz
Tenálad.

Az egyházfenntartói járulékról

Sokan azt gondolják, hogy az állam látja el a gyülekezeteket a működésükhöz szükséges pénzeszközökkel. Bizonyára meglep többeket: gyülekezeteink hétköznapi életükhöz, fennmaradásukhoz semmiféle támogatást nem kapnak az államtól.

Csakis gyülekezetünk tagjainak adományából válik lehetségessé, hogy fűtött templomba érkezünk, hogy karbantartott épületeink vannak, hogy áram-, víz-, csatorna-, telefonszámláinkat havonta fizetni tudjuk. Minden egyéb kiadást is a testvérek adakozása fedez a biztosítástól a takarító- és irodaszereken át az internet előfizetésig. Ugyancsak egyedüli forrás lelkészünk, diakónusunk, hitoktatónk fizetéséhez és annak járulékaihoz a hívek önkéntes, hálából fakadó felajánlása.

Ezt jelenti az egyházfenntartói járulék. Isten előtti hálából fakad, mert a közösség, ahova tartozhatunk, Isten ajándéka. Az Ő kegyelme, hogy istentiszteleteinknek helye, rendje, előkészített alkalma és tere lehet. Ez közös kincsünk, mely úgy indít köszönetmondásra, hogy keressük, mit adhatunk vissza lehetőségeink szerint tiszta szívből az Ő dicsőségére felajánlva.

Nyugati országokban a fizetésből százalékosan levonják az egyházi adót. Vannak egyházak, ahol tizedet követelnek meg minden jövedelemből. Máshol ajánlásokat állítanak fel kereset, vagy a művelt gazdaság nagysága arányában.

Nálunk önkéntes a járulék vállalása, hiszen a mi gyülekezetünknek semmi előírása nincs ennek mértékére. Vizsgálja meg mindenki jó szívvvel a maga Úr előtti csendjében ezt a kérdést, hozzon jó lelkiismerettel döntést. Erőn felüli vállalat nem kér senkitől a Mennyei Pásztorunk, de a hálás szív a kedves előtte.

Református Egyházunk törvénye kimondja: csak az vehető fel a gyülekezet választójogú és választható tagjaiból álló választói névjegyzékbe, aki konfirmált református, templomba járó, él az úrvacsorával és rendszeresen részt vesz a közös anyagok hordozásában.

Egyházközségünk terhei havonta jelentkeznek. Adóinkat már év elején előre meg kell fizetnünk. Éppen ezért arra szeretnénk kérni és buzdítani minden testvért, hogy a fenntartói járulékot is egyenletesen és előre eldöntött rendben fizesse. A 2013-as évben a teljes egyházfenntartói összegnek egy negyede decemberben, az utolsó hónapban folyt le. Kérjük, változtassunk ezen. Hálaadásunk legyen állandó, és ennek kifejezésére legyen a fenntartói hozzájárulásunk rendszeres.

Köszönöm a testvérek áldozatvállaló szeretetét.

Békefi György gondnok

Gyülekezeti híreink

Gyülekezetünkben az elmúlt évben 8 gyermeket kereszteltünk meg, 8 fiatal és 9 felnőtt tett konfirmációi fogadalmat a gyülekezet előtt, 7 jegyespár kérte Isten áldását közös életükre, és lelkipásztorunk 30 alkalommal állt meg koporsó mellett Isten evangéliumát és a feltámadás reménységét hirdetni.

Somogyi Sándorné Klári nénit (1917-2013), gyülekezetalapító testvérünket is a tavalyi évben hívta haza Teremtője. Kis lakása volt gyülekezetünk egyik bölcsője. Szobájában jöttek össze az egymásra talált békásmegyeri reformátusok Igét olvasni, együtt imádkozni akkor, amikor saját gyülekezetről, templomról még

álmolni sem mertünk. 96 esztendeje kemény próbák sorát hozta, de a már fiatalon Istennek átadott élete minden nehézség idején is az Úr közelében való lét boldogságát példázta. Hűséggel szolgált lelkész férje oldalán, családjában, gyülekezetében. Akkor is, amikor testi ereje fogyott, és már nem jöhetett a gyülekezetbe, lakása kis bibliakörnek adott otthont haláláig. Derűje, bölcs, őszintén megvallott hitből formált szavai, szeretete az Úrban örökségre jutott élet gyönyörűségét tették láthatóvá.

Hálát adunk testvérünkért. Áldott legyen mennyei Gazdánk, aki teljes életre, örök életre hívja mindazokat, akiknek ez a meghívás mindennél drágábbá válik.

Gyülekezeti csendeshét

Szeretettel várunk mindenkit az évek óta jól bevált gyülekezeti csendeshetünkre, melynek célja a testi és lelki felüdülés, megújulás, és a gyülekezeti közösség mélyítése.

2014. július 20-26. Nova, Csicsergő Panzió

Jelentkezni Helényi Emil testvérünknel (helenyi.emil@gmail.com, 30 343-0143) február végéig 5.000 Ft előleg befizetésével lehet.

Bővebb tájékoztatás a költségekről a faliújságon található.

Állandó alkalmaink

Istentisztelet:	vasárnap 9:30 <i>Az istentisztelettel párhuzamosan gyermek-istentiszteleteket tartunk 3 korosztály számára, valamint baba-mama szobák állnak a totyogókkal érkezők rendelkezésére.</i>
Gyülekezeti bibliaóra:	kedd 18:00
Baba-mama kör:	csütörtök 9:30
Ifjúsági bibliaórák:	péntek 18:00 (15-18, ill. 19-25 éveseknek)

Elérhetőségeink

Budapest-Békásmgyeri Református Egyházközség

Cím: 1039 Budapest, Csobánka tér 8.

Fogadóórak: telefonos egyeztetést követően bármikor

Lelkipásztor: Sípos Aba Álmos

Mobil: +36 30 520-7292

Tel./Fax: +36 1 243-4689

Email: lelkesz@refbekasmgyer.hu

Weboldal: www.refbekasmgyer.hu

A honlapon többek között letölthető igehirdetéseket és fotógalériát találnak a testvérek.

Közösségünk továbbra is kizárólag önkéntes adományokból tartja fenn magát. Ha szeretné szolgálatunkat anyagilag támogatni, személyesen a lelkeszi hivatalban, vagy istentiszteleti alkalmak idejében az iratterjesztésben teheti meg, illetve az alábbi bankszámlára történő utalással:

K&H Bank – 10201006-50142251-00000000

Ahogy eddig is hálás szívvel vettük, továbbra is kérjük adózó testvéreink adó 1+1% felajánlását, egyházunk és gyülekezetünk alapítványa javára.

Református Egyház: 0066

Békásmgyeri Lakótelep Templomépítése Alapítvány: 19676906-1-41